

Sygn. akt IV Ua 22/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój / spr /

Sędziowie : Sędzia SO Grażyna Śliwa

Sędzia SO Roman Walewski

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **2 grudnia 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z odwołania **I. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji **odwoływanej**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 27.08.2014r. (Sygn. akt IV U 310/13)

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 22/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.06.2013 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zobowiązał I. S. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu wypadkowego za okresy od 01.03.2011 r. do 19.03.2011 r. i 24.05.2011 r. do 10.06.2011 r. w łącznej wysokości 2.017,94 zł oraz świadczenia rehabilitacyjnego funduszu wypadkowego za okres od 01.09.2011 r. do 30.04.2012 r. w kwocie 14.436,63 zł, a także odsetek w kwocie 3.192,59 zł. Na dzień wydania decyzji, tj. 17.06.2013 r. łączna kwota należności wraz z odsetkami przypadająca do zwrotu wyniosła 19.647,16 zł.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu decyzji podał, że za okres od 01.03.2011 r. do 29.08.2011 r. dokonał wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, wskutek wcześniejszych ustaleń, uprawniających do świadczenia. Wskazał, że świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego wypłacono za okres od 30.08.2011 r. do 23.08.2012 r. Organ rentowy podniósł, że wskutek przeprowadzonego postępowania stwierdzono, iż w okresach niezdolności do pracy oraz korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, do których odnoszą się wskazane kwoty, I. S. wykonywała prace związane z prowadzoną działalnością pozarolniczą. Wskazał przy tym, na czym polegało wykonywanie pracy w poszczególnych okresach przez ubezpieczoną.

Odwołanie od tej decyzji złożyła I. S. i domagała się uchylenia tej decyzji. Uzasadniając swoje stanowisko podała, że na skutek wypadku przy wykonywaniu działalności gospodarczej (skręcenie kolana) była niezdolna do pracy od 01.03.2011 do 29.08.2011 r. tj. 182 dni, a potem od 30.08.2011 r. do 23.08.2012 r. przez 360 dni uzyskiwała świadczenie rehabilitacyjne. Podniosła, że łącznie była niezdolna do pracy 542 dni, zaś wskutek wypadku miała problem z poruszaniem się. Podniosła, że w okresie niezdolności do pracy podpisywała jedynie dokumenty finansowe sporządzone przez inną osobę i czasami było to wymuszone koniecznością umieszczenia jej podpisu, gdyż współwłaściciel firmy był nieobecny w zakładzie. Zdaniem wnioskodawczynie nie stanowi pracy zarobkowej, skutkującej utratą prawa do zasiłku chorobowego uzyskiwanie w trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego dochodów, niepołączonych z osobistym świadczeniem pracy, podpisywanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych sporządzonych przez inną osobę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 27.08.2014r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w sprawie IVU 310/13 oddalił odwołanie I. S..

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczynie I. S. wraz z małżonkiem Z. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. I. S., Z. S.". Umowa spółki przewiduje jednoosobową reprezentację.

W ramach wykonywanej działalności gospodarczej wnioskodawczynie zajmuje się prowadzeniem biura przedsiębiorstwa, co polega m.in. na przygotowywaniu dla pracowników list obecności na dany miesiąc, przyjmowaniu wniosków urlopowych, prowadzeniu kart urlopowych, ewidencji czasu pracy, segregowaniu faktur, wykonywaniu przelewów, pilnowaniu terminów płatności.

Część gospodarcza działalności prowadzona jest bezpośrednio pod częścią mieszkalną, którą zajmuje m.in. wnioskodawczynie z mężem.

Wskutek urazu kolana, będącego konsekwencją wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej, w okresie od 01.03.2011 r. do 29.08.2011 r. wnioskodawczynie korzystając ze zwolnień lekarskich uzyskiwała świadczenie z tytułu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego.

Wnioskodawczynie przebywała na zwolnieniach lekarskich w następujących po sobie okresach:

- 01.03.2011 – 19.03.2011r.,
- 20.03.2011 – 31.03.2011 r.,
- 01.04.2011 – 14.04.2011 r.,
- 15.04.2011 – 30.04.2011 r.,
- 01.05.2011 – 17.05.2011 r.,
- 16.05.2011 – 23.05.2011 r.,
- 24.05.2011 – 10.06.2011 r.,
- 11.06.2011 – 22.06.2011 r.,
- 23.06.2011 – 12.07.2011 r.,
- 13.07.2011 – 21.07.2011 r.,
- 22.07.2011 – 15.08.2011 r.,

- 16.08.2011 – 28.08.2011 r.,

- 29.08.2011 – 29.08.2011 r.

W okresie od 30.08.2011 r. do 23.08.2012 r., wnioskodawczyni otrzymywała świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego.

W czasie orzeczonej niezdolności do pracy wnioskodawczyni podpisała m.in. wniosek o udzielenie urlopu dotyczący W. P. z dnia 09.03.2011 r. Wnioskodawczyni podpisała również wnioski płatnika składek o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu składek (z dnia 02.03.2011 r. i 01.06.2011 r.).

W okresie od września 2011 r. do maja 2012 r. wnioskodawczyni w każdym z miesięcy, w którym pobierała świadczenie rehabilitacyjne podejmowała którąkolwiek z niżej wymienionych czynności:

- podpisała wniosek płatnika składek o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu składek;
- podpisała wnioski kierowane do Powiatowego Urzędu Pracy w Z. o zwrot części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne za skierowanych bezrobotnych zatrudnionych w ramach prac interwencyjnych;
- podpisała umowy o pracę (A. S., W. M., O. D., E. D.) i informacje o dodatkowych warunkach zatrudnienia (A. S., W. M.);
- podpisała skierowanie na badania lekarskie dotyczące A. S.;
- podpisała umowę z Powiatowym Urzędem Pracy w Z. odnoszącą się do zatrudnienia A. S.;
- podpisywała wnioski o udzielenie urlopu poszczególnym pracownikom;
- podpisywała listy płac A. S.;
- podpisała protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jakiemu uległ W. M.;
- podpisała pismo skierowane do ZUS dotyczące ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu w związku z powyższym wypadkiem.

Nadto w dniu 07.09.2011 r. wnioskodawczyni osobiście odebrała z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek.

W ramach obsługi podatkowo-rachunkowej działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki cywilnej dokumentacja księgowa i pracownicza była przygotowywana przez biuro (...). Dokumentacja była dostarczana oraz odbierana przez O. D., a następnie przedkładana w siedzibie spółki do podpisu.

Drugi ze wspólników – Z. S. oprócz tego, że w ramach wykonywanej działalności gospodarczej zajmuje się obsługą klientów, również nanosi podpisy na dokumentach dotyczących przedsiębiorstwa.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał odwołanie wnioskodawczyni za niezasadne.

Sąd I instancji nie dał wiary twierdzeniom wnioskodawczyni, jakoby ta podpisywała poszczególne dokumenty w późniejszym okresie – dotyczy to zwłaszcza wniosków urlopowych, aniżeli data, która widniała na treści dokumentów. Nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy uznał, że nie było również uzasadnionych podstaw ku temu, aby wnioskodawczyni na samą wieść o mającej się odbyć kontroli miała podpisywać, jakiegokolwiek dokumenty, skoro równie dobrze mógł to uczynić drugi ze wspólników spółki – małżonek wnioskodawczyni. To samo odnosi się do innych dokumentów np. umów o pracę.

Okres pomiędzy datą np. zawarcia rzeczonych umów a zawiadomieniem o przeprowadzeniu kontroli był na tyle wystarczającym, aby w tym czasie małżonek wnioskodawczyni mógł swobodnie podpisać takie dokumenty.

Odnosząc się do kwestii reprezentacji spółki, należało podkreślić, iż stosownie do § 5 umowy spółki podmiot ten może reprezentować przynajmniej jeden ze współników, co implikuje w sposób zasadniczy przedmiot niniejszej sprawy. Sąd podkreślił, że powołane przez wnioskodawczynię w niniejszej sprawie stanowisko Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż czynności formalnoprawne podejmowane w okresie niezdolności do pracy przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą w związku z posiadaniem przez nią statusem pracodawcy nie są pracą zarobkową powodującą utratę prawa do zasiłku chorobowego (wyrok z dnia 6 maja 2009 r., sygn. akt II UK 359/08), nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. Istotą przedstawionego przez Sąd Najwyższy poglądu jest ochrona pracodawcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą i umożliwienie mu podejmowania czynności o charakterze zachowawczym pozwalających na prowadzenie działalności gospodarczej w sensie funkcjonalnym. Ponieważ działalność wnioskodawczyni funkcjonuje w formie spółki cywilnej, w której oboje współnicy mają prawo reprezentacji to siłą rzeczy pogląd wynikający z tego judykatu zastosowania mieć nie może.

Zdaniem Sądu I instancji do skutków „aktywności” wnioskodawczyni również nie miałyby zastosowania przywołane przez nią w odwołaniu od decyzji orzeczenia Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 710/00 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 lutego 1999 r. w sprawie III AUa 1292/98), które miałyby uzasadniać możliwość składania przez wnioskodawczynię podpisów na poszczególnych dokumentach. Przede wszystkim należy podkreślić, że oba powołane orzeczenia odnoszą się tylko do podpisywania dokumentów finansowych sporządzonych przez inną osobę i dotyczą sytuacji, w których czynności ubezpieczonego mają zmierzać do utrzymania działalności gospodarczej. W realiach przedmiotowej sprawy taka przesłanka jest zniwelowana już przez sam fakt, iż reprezentacja spółki była dwuosobowa. Sąd podniósł, że nie stało na przeszkodzie absolutnie nic, aby te dokumenty zostały sygnowane przez drugiego ze współników. Poza tym zważyć trzeba, że powódka podpisywała nie tylko dokumenty o charakterze finansowym, które w założeniu miałyby pozwolić utrzymać prowadzenie działalności gospodarczej. Takimi dokumentami nie są chociażby zawierane z pracownikami umowy. Zwrócić przy tym trzeba uwagę, że – jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – wnioskodawczyni uczestniczyła osobiście chociażby w zawarciu umowy z Panią E. D.. Uwadze Sądu przy tym nie uszło, że wnioskodawczyni pomimo tego, iż była po zabiegu na kolano, osobiście udała się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, celem odebrania zaświadczenia o niezaleganiu składek. Sąd nie dał wiary również twierdzeniom wnioskodawczyni, jakoby zachodziła konieczność osobistego odbioru rzeczonych dokumentacji, skoro pracownica spółki (O. D.) miała upoważnienie wystawione przez drugiego współnika spółki na potrzeby odbioru analogicznego zaświadczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu Rejonowego świadczy o tym, że wnioskodawczyni w okresach, co do których strona pozwana to jej imputuje, wykonywała pracę zarobkową. Czynności, które wykonywała były symptomatyczne dla świadczonej przez nią w ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółki pracy zarobkowej. Ilość i rodzaj wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności przemawia za przyjęciem tezy, iż zachowania wnioskodawczyni nie miały charakteru incydentalnego i wymuszonego okolicznościami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r., III UK 71/09).

Apelację od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 17 ust 1 w zw. z art. 66 ust.2 i 3 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz.U. Nr 60, poz. 636, Dz.U. Nr 31, poz. 267, Dz.U. Nr 77, poz. 512, Dz.U. z 2014 r. poz. 159) przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu przez Sąd I instancji, że wykonywanie przez wnioskodawczynię sporadycznych oraz incydentalnych czynności wymuszonych okolicznościami o charakterze formalno-prawnym w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą stanowiło wykonywanie pracy zarobkowej, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu winna prowadzić do wniosku, że czynności takie nie stanowią wykonywania pracy zarobkowej, tym samym nie istnieją przesłanki do zwrotu

nienależnie pobranego przez wnioskodawczynię zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu wypadkowego za okresy; 01.03.201 ln-19.03.20 lir., 24.05.201 Ir.-1G.06.201lr., 01.09.201lr.-30.04.2012r.

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 17 ust.1 i 3 w zw. z art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz.U. Nr 60, poz. 636, Dz.U. Nr 31, poz. 267, Dz.U. Nr 77, poz. 512, Dz.U. z 2014 r. poz. 159) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wnioskodawczyni wykorzystwała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem, pomimo braku prawidłowego postępowania kontrolnego przez organ rentowy, co eliminowało możliwość sformułowania decyzji w przedmiocie zobowiązania wnioskodawczym do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z funduszu wypadkowego.

3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie, bowiem nie wyjaśnia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, co uniemożliwia kontrolę instancyjną.

Wskazując na powyższe zarzuty apelacji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w poprzez uchylenie w całości decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17.06.2013 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosła także o zasądzenie od pozwanego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy a zebrane dowody ocenił prawidłowo. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji, przyjmując je za integralną część swojego uzasadnienia.

Wbrew zarzutom apelacji nie zachodzi sprzeczność ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd I instancji wskazał szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przyczyn i które okresy zwolnienia lekarskiego pozbawiają ją prawa do zasiłku chorobowego, a także świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i rozważania.

W zasadzie stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był finalnie kwestionowany, zaś spór ogniskował się co do konsekwencji „aktywności” wnioskodawczyni w poszczególnych okresach pobierania przez nią zasiłku chorobowego oraz korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Stosownie do treści art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159 t.j). ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Z przepisu tego wynikają dwie niezależne przesłanki utraty prawa do zasiłku: 1) wykonywanie pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy; 2) wykorzystanie zwolnienia w sposób niezgodny z jego celem. Do utraty prawa do zasiłku wystarczy zaistnienie jednej z nich.

W kwestii wykładni pojęcia „wykonywanie pracy zarobkowej”, mającej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy wskazane w decyzji organu rentowego i potwierdzone w ustaleniach faktycznych przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku czynności skarżącego stanowiły taką pracę, należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje wąską wykładnię tej przesłanki utraty prawa do zasiłku chorobowego, uznając zasadniczo, że wszelka aktywność zarobkowa w okresie pobierania zasiłku powoduje taki skutek. Sąd Najwyższy uznaje jednak, że od tej zasady mogą istnieć odstępstwa uzasadnione zwłaszcza sporadycznym i formalnym charakterem czynności ubezpieczonego lub ich niezbędnością dla kontynuacji działalności gospodarczej. Możliwość uznania, że nie dochodzi do utraty prawa do

zasiłku chorobowego, w przypadku aktywności zmierzającej do osiągnięcia zarobku w czasie pobierania tego zasiłku, występuje jednak tylko wówczas, gdy ma ona charakter incydentalny i wymuszony okolicznościami (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2007 r., II UK 223/06, OSNP 2008 nr 15-16, poz. 231).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez Sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, należy podnieść, że stanowią one wyłącznie zwykłą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji dokonanyymi w granicach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Rejonowy wskazał bowiem przyczyny, z powodu których uznał zebrane w sprawie dokumenty oraz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i stron za wiarygodne i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyczerpująco wskazał, dlaczego uznał je za wiarygodne.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że w okresie od marca 2011 r. do maja 2012 r. wnioskodawczyni w miesiącach, w których pobierała zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne podpisywała różne dokumenty, związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Przede wszystkim podpisywała: umowy o pracę i informacje o dodatkowych warunkach zatrudnienia, wnioski o udzielenie urlopu poszczególnym pracownikom, listy płac, skierowanie na badania lekarskie, wnioski kierowane do Powiatowego Urzędu Pracy w Z. o zwrot części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne za skierowanych bezrobotnych zatrudnionych w ramach prac interwencyjnych, a także wnioski płatnika składek o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu składek. Czynności te wykonywała osobiście. Pozwany stwierdził około 100 podpisów złożonych przez wnioskodawczynię, które potwierdzały dokonanie tych czynności.

Podniesione w apelacji ustalenia, przyjęte przez wnioskodawczynię, dotyczyły innych stanów faktycznych. Z tego względu trzeba było wyciągnąć inne wnioski. Przytoczone przez apelującą orzecznictwo dotyczyło sytuacji prowadzenia jednoosobowej działalności gospodarczej. Wnioskująca podniosła, że brak podpisu mógł spowodować zaprzestanie działalności, tudzież zaburzenie funkcjonowania przedsiębiorstwa. Tymczasem niniejsza sprawa dotyczy działalności gospodarczej prowadzonej pod postacią spółki cywilnej.

Sąd zważył, że czynności, które wykonywała wnioskodawczyni w okresie, kiedy pobierała zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne, mogły wykonywać inne osoby. Należy podkreślić, że odwołująca dysponowała fachową pomocą w postaci biura rachunkowego, które przygotowywało część dokumentów. Także pani O. D. przygotowywała część dokumentów do podpisu. Nic nie stało na przeszkodzie, aby poza ich sporządzaniem, mogła również wykonywać czynności związane z ich podpisywaniem. Wystarczyło upoważnienie do wydawania tych dokumentów, które w rezultacie podpisała wnioskodawczyni, przebywająca na zwolnieniu lekarskim, a następnie pobierająca świadczenie rehabilitacyjne.

Nic również nie stało na przeszkodzie, aby czynności te wykonywał jej mąż Z. S.. Wystarczyło tylko, aby on podpisywał sporządzone już dokumenty, bowiem jako współnik był uprawniony do dokonywania czynności, związanych z prowadzeniem spółki cywilnej.

Konkludując, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, należy jednoznacznie stwierdzić, że I. S. w okresach orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz w okresie korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego w sposób stały, nie incydentalny, wykonywała bieżące czynności związane z prowadzeniem biura. Ilość i rodzaj podejmowanych przez I. S. czynności przemawia za stwierdzeniem, iż zachowania wnioskodawczyni nie miały charakteru incydentalnego i wymuszonego okolicznościami.

Nie sposób więc nie zgodzić się ze stwierdzeniem, że w poszczególnych okresach pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku chorobowego oraz korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego korzystała ona ze zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem.

Mając na uwadze powyższe, należało na mocy art. 385 k.p.c. orzec jak w wyroku.